

Rigó Róbert az utóbbi kilenc évben mintegy hússzor járt Párizsban. Ez még egy idegenvezetőnek is becsületére válna. Előfordult, hogy csak egy hetet időzött, de máskor három hónapot is eltöltött Európa kulturális fővárosában

– Úgy ismered Párizst, akár a tenyeredet?

– Otthonosan mozgok, elsősorban a felszínen, mert a metró nagyon bonyolult. A miénkhez képest olyan szövevényes, mint egy pókháló.

– Mely városrészekben jártál elsősorban?

– A legutóbb a XIII. kerületben, a Treizième Arrondissement-ban.

– Ismerve a jó szokásodat, Párizsban is állandóan nálad volt a géped?

– Természetesen. Ha nem a nyakamban lógott, akkor a hátizsákomban volt. Ráadásul kellően romos állapotban lévő hátizsákban, az ellenséges erők megtévesztésére.

– Párizsban nemcsak az emberek bőrszíne, hanem az öltözete is színes kavalkádot kínál.

Ezen kívül még mi vonta magára a figyelmedet?

– Az elhagyott biciklikén kívül az épületek elsősorban. De nap mint nap rácsodálkoztam valamire. Ami feltűnt, hogy nem divat a drága hegyikerékpár. A hagyományos szakadt bicikliket hajtják. Ezekről rengeteg fotót csináltam. Főleg az oszlophoz láncolt, gazdátlanul ott hagyott, rozsdásodó gépekről. Néha már kerekük, nyergük sincs. Itthon is sok szép épület látható, de ott rendben vannak a házak. Igényesen felújítják az épületeiket. Persze, ha nagyon akarok, ott is találok lepusztult belső udvarokat vagy párizsi különlegességet, a külső falon vezetett csatornát vagy nyomóvezetékét. De a gázt is a falon kívül vezetik ólomcsőben.

– Ez nagyon praktikusnak tűnik, mert nem kell meghibásodás esetén falat bontaniuk.

– Valóban. Ami még kellemes benyomást tett rám, hogy nem voltak tartózkodók, hűvösek a párizsiak. Kedvesek és udvariasak voltak. Az üzletekben éreztem, hogy értem vannak. Szívesen láttak még akkor is, ha nem vettem semmit sem. Könyvesboltokban, galériákban limonádéval, kávéval, süteménnyel fogadtak.

– Milyen kiállításra emlékszel?

– Például egy monumentális szabadtéri fotókiállításra, a National Geographic mutatott be a Földről készített hatalmas fotókat. Az Északi Sarktól az Egyenlítőig mutatta be a Föld népeit, az állatokat. Az óriási fotók vízálló anyagra készült nagyítások voltak, feltűntetve nemcsak a fotós neve, hanem a kamera típusa, az expozíciós idő és a használt nyersanyag is.

– Milyen színeket alkalmaznak a párizsi mesterek?

– Erre van egy jó történetem. Kinn bátrabban alkalmaznak élénk színeket is, például gyönyörű kék kapukat örökítettem meg. Itthon az a megszokott, hogy a kapu barna legyen. Ilyenkor kezdtem hadakozni a közös képviselővel meg a lakókkal, hogy próbáljunk meg valamilyen más színt. Legyen a mi fővárosunk is egy kissé vidámabb! Vittem a párizsi fotóimat és mutattam a szebbnél szebb színű bejáratozatokat. Nagy nehezen sikerült elérnem, hogy az egyik ház kapuját kékre festették.

– A kapukról jut eszembe: milyen a közbiztonság?

– Ott is minden házat zárnak, de betörőkkel, tolvajokkal nem találkoztam. Az utcákon nagyon sok hajléktalan tengeti az életét. De a clochard életforma hivatást jelent. Járna nekik munkanélküli segély, de ők büszkék a státuszukra és nem fogadják el. Adományokból, kisebb mutatóványokból élnek. Meg is örökítettem kettőt a belvárosban: egy Pierre Cardin üzlet bejáratánál aludt minden éjjel ugyanaz a két hajléktalan.

– Mit szoltak ehhez a rendőrök?

Írta: Adminisztrátor

2010. április 15. csütörtök -

– Hagyták őket. Ennek ellenére a francia rendőröknek nagy tekintélyük van.

A leggyakrabban a tüntetéseknél láttam rendőröket. Szinte nem múlt el nap, hogy ne tüntettek volna. De volt olyan nap is, hogy három csapattal találkoztam. Néha szembe is jött egy másik csoport, egészen más táblákkal és más követelésekkel. A rendőrök kísérték őket, leállították a forgalmat, biztosították az elhaladásukat. Ez a mindennapi látványosságok részévé vált.

Érdekes, de a tüntetéseket sem fotóztam. Valamiért nem indult el a gépem.

– Az utca embere hogy reagál a fotózásra? A világnak nem minden táján örülnek ennek.

– „No photo!” tiltakozással egyszer sem találkoztam. Jártam olyan területben is – a Château Rouge megállónál – ahol a metróból kibújva azt hihetnéd, hogy egy más földrészre csöppentél. Csak feketéket látsz, kiabálnak, hangoskodnak, úgy tűnik, mintha veszekednének, de nem bántják egymást és a nézelődőket sem. Árulják a parázson sült kukoricát, szemetelnek, tele van a járda, alig lehet közlekedni.

– Milyeneknek láttad a párizsi nőket?

– Az átlag tinik szakadtak, szinte lomposak, a mostani divat szerinti viseltes farmerekben járnak. A divat fővárosában! Ellenben tízezzel rohangálnak a Naomi Campbellek az utcákon. Tényleg! Tökéletes alakú, szép, sudár tartású, gazella-járású, gyönyörű fekete nők.

Zétényi Zoltán (FotoVideo - 2004.07.22)